

[Indenrigsministeren.]

blot ved at flytte fra en konto til en anden, var det såre let at komme igennem med spareforanstaltninger. Det er derimod i betænkningen om levnedsmiddelinstituttet fremhævet, at der vil kunne opnås betydelige administrative, økonomiske og arbejdsmæssige fordele ved at anbringe instituttet for levnedsmiddeltoksikologi, centrallaboratoriet for levnedsmiddelkontrol m. v. og litteraturtjenesten på samme sted. Senere foretagne beregninger viser da også, at en væsentlig billiggørelse kan opnås, hvis man følger denne plan, idet en del særdeles kostbart apparatur vil kunne udnyttes af både instituttet for levnedsmiddeltoksikologi og centrallaboratoriet for levnedsmiddelkontrol.

Det foreliggende lovforslag betyder en dårligere løsning end den, der er fastlagt i loven om levnedsmiddelinstituttet, som vil give mulighed for på ét sted at få et samlet overblik over den sundhedsfare, der er knyttet til anvendelse af fremmede stoffer i levnedsmidler, hvad jeg må tillægge meget stor værdi. Lovforslaget vil heller ikke kunne medføre en mere økonomisk løsning af de forudsatte opgaver, medmindre man på forhånd vil begrænse omfanget og dermed effektiviteten og nytten af undersøgelserne. Loven blev gennemdiskuteret og vedtaget for 3/4 år siden, og vi er i gang med forberedelserne, og det vil være ganske urimeligt nu at give sig til at ændre noget på det, man dengang vedtog. Jeg må anse det foreliggende lovforslag for en betydelig forringelse af loven, og jeg må anbefale medlemmerne af det høje ting at stemme imod lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Claussen): Ministerens redegørelse var jo ikke meget opildnende, om jeg så må sige. Det er, som om ministeren har fæstnet sig meget stærkt ved den vedtagne lov, hvad der måske ikke er noget at sige til. Der er imidlertid i den tid, der er gået, ikke sket noget med hensyn til udbygning af dette meget store laboratorium, og vi har derfor ment, at det måske var muligt nu at vinde gehør for en ordning, der er billigere og efter vor mening også bedre end den, loven af 5. juni 1959 rummer. Vi ville prøve at

undgå den fejlinvestering, som efter vor mening vil være en følge af loven.

Forhandlingerne i sidste omgang var for så vidt ret indgående, og vor stilling dengang viste, at det havde været en nem opgave for den højtærede minister at opnå bred enighed om en moderniseret lovgivning, der ville bringe Danmark på højde med andre lande på dette område. Ministeren var imidlertid dengang meget uvillig til at acceptere vore tanker og er det altså stadig væk, så det er jo muligt, der ikke er nogen vej frem.

Vi betragter den løsning, loven giver mulighed for, som en kostbar løsning, en overdimensioneret ordning, hvis nyttevirkning efter vor opfattelse kunne nås på en bedre og mere rationel måde. Vi mener nemlig i modsætning til den højtærede minister, at det ville være muligt at dele disse toksikologiske opgaver ud på bestående institutioner enten det ene eller det andet sted og siden opnå resultater af samme karat som dem, det er muligt at opnå ved det store toksikologiske levnedsmiddelinstitut.

Den højtærede minister sagde nu, at man ikke har en sådan ordning med opdeling hverken i Sverige, Holland eller USA. Jeg ved ikke, om ministeren er i besiddelse af nye oplysninger på dette område, men under de forhandlinger, der gik forud for loven af 5. juni 1959, blev det i hvert fald oplyst, at et toksikologisk centralinstitut alene for levnedsmiddelforskning ikke findes i noget andet land, hverken i Holland, Sverige eller USA. De toksikologiske institutioner er mere omfattende og beskæftiger sig med andre ting, hvilket er naturligt på dette område. Toksikologisk levnedsmiddelforskning er i og for sig ikke nogen disciplin for sig, den har et bredere arbejdsfelt i alle andre lande end netop i Danmark.

Ministeren nævnte de aktstykker, som vi henviser til i vore bemærkninger til det fremsatte lovforslag, og efter vor opfattelse drejer det sig ganske rigtigt, som ministeren sagde, om en billig måde at udføre nogle undersøgelser af toksikologisk karakter på; disse undersøgelser kan, som det fremgår af de to nævnte eksempler, foretages på bestående institutioner.

Jeg ved godt, at den ene institution, land-